

[Finansministeren]

dig blev det aftalt med amtskommunerne, at deres beskatningsniveau skulle forblive uændret. De kommunale budgetter for 1991 viser, at de kommunale parter stort set overholdt de indgåede aftaler. Da aftalerne tog udgangspunkt i, at den kommunale økonomi skulle balancere i 1991, er der heller ikke akutte finansielle problemer for den kommunale økonomi i 1991.

Ser vi frem mod 1992, er det regeringens hensigt, at aftalerne skal videreføres. Dette bør ske på det grundlag, der blev aftalt med parterne sidste år. Det hedder i aftalerne: »Parterne er enige om, at der for årene 1992–1994 gennemføres årlige forhandlinger om, at den eventuelle konjunkturbestemte forbedring af den kommunale økonomi omsættes i kommunale skattelettelser, og at udgiftspolitikken udformes parallelt med statens.«

Ved fastlæggelsen af udgiftspolitikken må der sondres mellem overførselsindkomster, der stort set er bestemt ved lov, og drifts- og anlægsudgifter, som kommunerne kan påvirke direkte. Ved de fremtidige forhandlinger mellem regeringen og kommunerne må der især sigtes mod, at der opnås parallelitet i udviklingen på det bevillingsstyrede område.

Et andet vigtigt element i aftalerne for de senere år er forslagene vedrørende regelforenklning, forslag, der har haft til hensigt at forenkle den samlede offentlige sektor samt reducere nogle af de bindinger, som kommunerne har følt at der har været for udførelsen af deres opgaver. Gennemførelsen af forslagene har således også øget den kommunale sektors mulighed for at tilrettelægge opgaverne og dermed tilpasse økonomien til de ændrede vilkår. Der er således tilvejebragt væsentligt forbedrede vilkår for styringen af de kommunale udgifter inden for bl.a. undervisningsområdet gennem de indgåede aftaler i 1989 og 1990. Disse muligheder må kommunerne bl.a. anvende til at omprioritere ressourcer fra et område med faldende ressourcebehov, f.eks. folkeskolerne, til områder med stigende demografisk udgiftsbehov, f.eks. ældreområdet.

Det er derfor regeringens opfattelse, at kommunerne og amterne kan gennemføre rationaliseringer, ændre arbejdsprocedurer, udlicitere m.v., på samme måde som det er sket i den statslige sektor. Dette indebærer, at de kommunale udgifter ligesom de statslige må leve op til

de produktivitetskrav, der stilles i den private sektor. Herved kan der inden for en ansvarlig udgiftsramme sikres et fortsat forsvarligt serviceniveau i kommunerne.

Regeringen har endvidere fremsat en række lovforslag, som skal effektivisere den offentlige restanceinddrivelse. Dem skal vi kigge på senere i dag, og jeg tror, at kommunerne glæder sig til, at de bliver vedtaget. Hertil kommer en række ændringer af de administrative procedurer. Disse initiativer vil kunne give kommunerne nye indtægter, som kan medvirke til at holde skatten i ro i 1992. Regeringen er overbevist om, at det vil lykkes at nå til enighed med kommunerne om en aftale, der holder skatterne i ro i 1992. Vi hæfter os ved, at kommunerne i deres eget forhandlingsoplæg lægger vægt på, at skatterne kan holdes i ro; det er altså en fælles målsætning for regeringen og kommunerne.

Men det må så medgives, at den finansielle situation for den kommunale sektor i 1992 ikke er gunstig. Det skyldes bl.a., at den forventede vækst i samfundsøkonomien er blevet forsinket, og derfor skal kommunerne tilbagebetale et større beløb til staten i 1992 end budgetteret. Der er dog tale om et isoleret finansielt problem i 1992 og ikke et permanent problem.

Det er som nævnt regeringens klare forudsætning for en aftale med kommunerne, at det kommunale beskatningsniveau ikke forhøjes i 1992. En løsning af kommunernes økonomiske problemer går ikke gennem en forhøjelse af skatterne. En forhøjelse af skattetrykket vil kun underminere de allerede indgåede overenskomster for perioden 1991–1993 og medvirke til at svække de underliggende sunde opgangslinjer i dansk økonomi. Fra lønmodtagerside har der ved de netop indgåede overenskomster været udvist stor tilbageholdenhed ud fra en forventning om, at skattetrykket ikke vil stige i de kommende år. Regeringen vil derfor ikke underminere lønmodtagernes tillid til politikerne gennem en accept af øgede kommunale skatter.

En løsning af kommunernes finansielle problemer i 1992 bør heller ikke ske gennem en forhøjelse af bloktilskuddene. Bloktilskuddene reguleres for nye opgaver m.v. i overensstemmelse med de aftaler, der er indgået med kommunerne. Bloktilskuddene reguleres ikke for ændrede konjunkturer, og fra kommunal side er en egentlig konjunkturregulering tidligere blevet afvist.